

Srpski književni = standardni jezik

Srpski standardni jezik zasnovan je na utvrđenim fonetskim, morfološkim, tvorbenim i sintaksičkim obrascima koje čine normu književnog jezika, sistem pravila koja su obavezna za sve koji tim jezikom govore i pišu.

Osnovu SKJ čine dva novoštokavska dijalekta: istočnohercegovački (i)jekavskog izgovora i šumadijsko-vojvodjanski ekavskog izgovora.

Jezičke i pravopisne norme definisane su gramatikom i pravopisom. Gramatičke norme zasnovane su na rezultatima nauke o jeziku, pravopisne norme regulišu se dogovorno saradnjom naučnih i kulturnih institucija na nacionalnom nivou.

Književnim jezikom govore i pišu obrazovani ljudi, svi oni koji se obraćaju javnosti (političkoj, naučnoj ili školskoj), pišu novinske, stručne, naučne i književne tekstove, udžbenike.

Principi i norme književnog jezika:

PRAVILNOST - gramatička i pravopisna

ČISTOĆA - izbegavanje upotrebe:

- zastarelih reči (arhaizma)
- novih reči koje nisu u duhu srpskog jezika (neologizama)
- tuđih reči (varvarizama) za koje u srpskom jeziku ima lepih reči
- lokalnih reči (provincijalizama)

JASNOST - podesan izbor reči i njihov raspored u rečenici: pažljiva upotreba sinonima, homonima, paronima, antonima

U pesničkom jeziku, jeziku lepe književnosti (poezije, pripovedne proze i drame) mogu se javiti odstupanja od uobičajenog načina izražavanja: reči sa prenesenim značenjem, poseban raspored reči u rečenici, višezančnost, simboličnost. Ovde se iz umetničkih razloga može odstupati od norme SKJ.